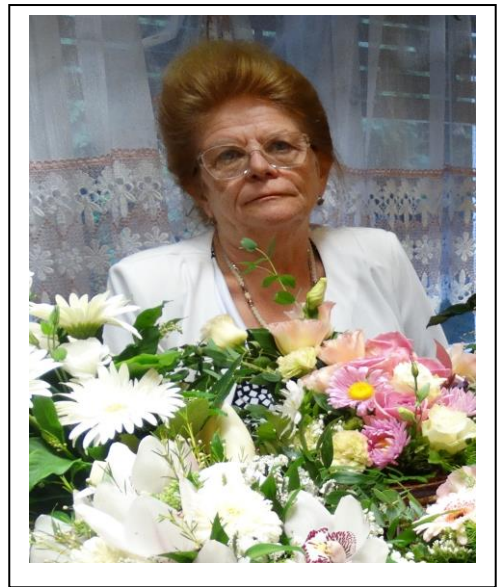

Varró Jánosé laudációja

Varró Jánosné, Pintér Marianna 1951. március 3-án született Újlengyelben. Kisiskolás volt, amikor a családja Kakucsra költözött. Édesanyja háztartásbeli, édesapja falunk borbélyja volt. Marianna apai nagypját, Pintér Józsefet az 1930-as években a kakucsi sport- és kulturális élet egyik meghatározó személyiségként tisztelték, becsülték.

Marianna az általános iskolát Kakucson 1965-ben végezte el, innen a Dabasi Gimnáziumba került. Az érettségit követően igen fiatalon, 18 évesen kezdett el tanítani képzés nélküli nevelőként a Kakucsi Általános Iskolában. Munka és családalapítás mellett szerzett diplomát a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola történelem-orosz szakán 1974-ben.

Nyelvtanári, osztályfőnöki munkája mellett csapatvezetőként szervezte a kakucsi diákok szabadidős, kulturális tevékenységeit, valamint az ifjúsági vöröskeresztes tanárelnök tisztségét is betöltötte. Hogy mit jelent szavalóként az országos megmérettetéseken dobogós helyen végezni, és jutalomként a csillebérci táborba kerülni, azt saját maga is megtapasztalhatta még kisdíák korában, 1962-ben. Tanítványait is mindig hasonló sikerre készítette. Órái élményszámba mentek, a diákok mindenkor szeretettel emlékeznek vissza a humorral átszótt, az ismereteket játékosan átadó tanóráira, lelkiismeretes osztályfőnökségére, emberségére. Idézzünk egyik tanítványa méltatásából: „A Tanárnő mindent megtesz azért, hogy tudását továbbadja. Humoros, okos, széleslátókörű. Nemcsak tanít, hanem nevel is bennünket. Türelmes, segítőkész, megtalálja a közös hangot velünk, diákokkal. Mindenki tiszteli őt.” Odaadó munkáját minősíti, hogy a művelődési miniszter 1986-ban dícséretben részesítette.

Munkája során több továbbképzésen vett részt. Így 1989-ben az ELTE (Eötvös Lóránt Tudományegyetem) történelemből indított komplex tanfolyamát is elvégezte. Szakdolgozatát Kakucs helytörténetéből írta, melynek címe: *„Mozaikok” Kakucs község történetéből a XV.-XIX. századi források alapján – figyelemmel a helyi római katolikus népiskola fejlődésének alakulására.* Sokunk számára, akik a falu helytörténetével foglalkozunk, Marianna alapvető forrásmunkát tett le az asztalra ezzel a dolgozatával. E munkája alapján írta meg a Kakucsi Lapozgató első számaiba helytörténeti cikksorozatát is, a *„Mit üzen számunkra a múlt?”* címmel.

A rendszerváltás után megszűnt az orosz nyelv kötelező oktatása, ezért át kellett képeznie magát. Egy három évig tartó másoddiplomás képzést követően 1995-ben az ELTE-n kitüntetéssel szerzett egyetemi szintű német nyelvszakos diplomát.

Nem sokkal ezt követően meghívták az ócsai Bolyai János Gimnáziumba, és nyugdíjazásáig, 2009-ig ott tanított németet és oroszot. A kakucsi iskola akkor ezzel a váltással vesztett egy remek tanárt, és csak az volt a vigaszunk, hogy Marianna a tudásának megfelelő és méltó helyre került, s végül is Ócsán is akadt szép számú kakucsi tanítványa. Itt 2006-ban szakmai munkája elismeréseként főtanácsosi címet kapott, valamint 2009-ben, a nyugdíjazásakor a Pedagógus szolgálati emlékéremmel jutalmazták őt.

Tanári munkája mellett szeretném méltatni a közművelődést segítő önzetlen tevékenységeit is.

Marianna a Kakucsi Lapozgató szerkesztőségének 2001 óta aktív tagja. Intelligenciájával, széles ismeretkörével, jó ötleteivel segít bennünket. Az egyházközség Hírfüzérének szerkesztősége is számíthat írásaira, itt is társadalmi munkában vállal feladatokat. A 80 éves Szent Kereszt-templomunk jubileumi könyvének történelmi fejezetét is neki köszönhetjük.

A Tanárnő alapító tagja a 2002-ben megalakult kakucsi Bárdos Lajos Kamarakórusnak. Nélküle nehezen tudnánk elképzelni a szopránt. Az idegen nyelvű énekek fordításában mindenkor számíthatunk segítségére.

Egyike azoknak, akikkel együtt 2011-ben megalakítottuk az Ablak Kakucsra Közhasznú Egyesületet. Marianna az általunk felvállalt ünnepek biztos közreműködője, így a trianoni megemlékezések szónoka is. Tájházi rendezvényeinket is szívéen viseli.

S bár csak tiszteletbeli tagja volt a 2006-ban alakult Kakucsi Német Nemzetiségi Önkormányzatunknak, de nélküle nem szervezhettük meg a fűvészenekari találkozónkat, hiszen a német nyelvű felkonferálás, a német vendégek fogadása, a tolmácsolás – lett legyen az akár finn vagy orosz vendég is – mindenkor az ő feladata volt. Könyvtárunkban (még a sportcsarnoki időben) ingyenesen tartott német nyelvi tanfolyamot két éven keresztül felnőtteknek. Ezt is játékosan, teljes odaadással. Marianna tehát nyugdíjasként sem mondott le a tanításról, és még így is szakít időt a méltatásában említett közfeladatok ellátására.

Van olyan mondás, hogy minden ember annyit ér, ahány nyelvet tud. Marianna az orosz (így valamennyi szláv nyelv) és a német ismeretében – ki tudja, hányszorosát éri. Egy értékes, megbecsült és tiszteletre méltó ember!

Nyugdíjasként, férjével együtt családjának fő támasza. Két fiuk, menyei, négy unokájuk mindenkor számíthatnak rájuk, a papára és a mamára.

Úgy gondoljuk, hogy a fentebb leírtak kellő bizonyítékai annak, hogy a Kakucsért végzett önzetlen munkájáért méltán terjesztette fel egyesületünk Varró Jánosnét a 2017. évi díszpolgári címre, és örömmel vettük, hogy Önkormányzatunk elfogadta azt.